

oknem, začne na mě skákat a zaslintá mi celý plášť. A podívej se těch chlupů. Kdo to má pořád čistit? No, jen se na mě koukni, jak zase vypadám! Takhle by se mě nelekla ani stará poštačka.“

Dveře vedlejší komnaty pomalu vrzly a do hodovního sálu vesele vletěl Vlady. Rozespálý, modrá očka napůl zavřená, pyžamo plné růžových netopýrků. Zase usnul před playstationem a teď jen tak tak stihl zabrzdit těsně před tím, než hlavou s rozčuchanými kudrlinami narazil do křišťálového lustru plného pavučin. S žuchnutím dopadl na podlahu a začal si hladit naražené koleno.

„Když on mi Lupus vždycky uteče, protože tě chce přivítat, tati. Tak už se na něj nezlob, vždyť tě chce jenom olíznout a dát pusinku na přivítanou.“

„Aha, tak pusinku! A co minule, když mě chytil, ještě než jsem se stihl převtělít z netopýra, a natrhl mi pravé křídlo!? To byla taky jenom pusinka? A kdo pak musel chodit týden do práce pěšky a čekat, až to teta Bludička zašije!?“ pokračoval už jenom naoko ve svém rozčilování hrabě Drákula XXIV.

„Tak tohle je tedy poslední potomek slavného rodu transilburských knížat, velké upíří rodiny, která po staletí vládla zdejšímu kraji a která by měla ještě dnes nahánět celému údolí husí kůži. Naštěstí se toho nedožil praprapradědeček, který si tak zakládal na rodinné pověsti. Ještě že se rozplynul na slunci už před dvěma sty lety,“ povzdychl si s otcovským úsměvem hrabě Drákula XXIV., pomohl Vladymu na nohy a oprašoval mu jeho netopýří pyžamo.

Malý Vlady byl jeho velkou pýchou. Celý tatínek za mladých let. Létá už rychleji než sovi strážce hradu, bez potíží se

